

[Jens Møller.]

beskæftigelse og lære at sætte tæring efter næring, så vi ikke fortsat tillader os et overforbrug på de fattige nationers bekostning.

Der findes forskellige forslag til løsning af disse problemer. De socialistiske partiers løsning falder så at sige i to planer: et principielt og et mere praktisk. Den sidste, der viser sig i hverdagens politik, går ud på at foreslå stadig større udgifter for det offentlige. Mange af de formål, man ønsker penge til, er i sig selv gode, f. eks. når de ønsker yderligere bevillinger til sociale pensioner, til åndssvageforsorgen og til bekæmpelse af arbejdsløsheden. Sådanne forslag ville kristeligt folkeparti også meget gerne fremsætte, men 1960ernes underskuds-politik har desværre umuliggjort større lettelse på disse områder i den nuværende situation.

Kristeligt folkeparti vil hjælpe sådanne grupper så langt, det overhovedet er muligt, men vi kan ikke deltage i venstrepartiernes overbudspolitik, da den yderligere vil forværre vor i forvejen alt for vanskelige situation og være med til at save den gren over, vi alle sidder på.

Venstrepartiernes principielle løsning er indførelsen af socialismen. Af mange grunde tror vi ikke på, at det vil løse problemerne, og i hvert fald vil det medføre mange andre og højst alvorlige problemer. Alle steder, hvor man i praksis har indført socialismen, har det efter nogen tid vist sig, at man har måttet ofre den enkeltes frihed for at få systemet til at fungere. Man bør vel stræbe efter lighed mellem mennesker, men når det sker på bekostning af friheder for den enkelte, så er man gået for langt. Af disse og mange andre grunde må vi afvise de socialistiske partiers planer til løsning af Danmarks økonomiske problemer.

På den modsatte fløj af det politiske felt har vi de ekstremt liberale, der vel især er repræsenteret af fremskridtspartiet. Deres planer har det med at ændre sig, hvad talstørrelserne angår, selv om man må lade dem, at deres principper synes at være uforanderlige. Tallene i det følgende må derfor kun tages som eksempler.

Man forestiller sig fra den side f. eks., at den skattefri bundgrænse hæves til 60.000 kr., at man for at kunne gøre det nedsætter de offentlige udgifter med 60 mia kr., hvorved ca. 200.000 offentligt ansatte overføres til produktionen, hvilket vil medføre en stigende pro-

duktion og dermed bedre forhold for alle. Resultatet lyder tiltalende, og metoden er tilsyneladende logisk, men af flere grunde er den urealistisk og vil få de alvorligste konsekvenser for det danske folk.

Nedsættelsen af de offentlige udgifter med 60 mia kr. vil som ofte påvist ikke kunne lade sig gøre uden de alvorligste konsekvenser for vor sociale sikkerhed og vort uddannelsessystem. Mange mennesker vil blive særdeles overraskede, når de mister sociale goder, som de har haft så længe, at de tager dem for givet og helt har glemt at regne med dem, f. eks. børnetilskud og boligsikring.

Erhvervslivet vil få pålagt ret betydelige udgifter, som i dag afholdes af det offentlige, og kontrollen med socialbedragerier og skattesnyderier vil blive svækket katastrofalt. Erhvervslivet vil ikke kunne opsuge 200.000, der skal overflyttes fra det offentlige. På grund af den produktivitetstigning, der er sket inden for erhvervslivet i de seneste år, vil det end ikke kunne lade sig gøre at beskæftige de over 100.000 arbejdsløse, vi i forvejen har, selv om industrien udnyttede sit produktionsapparat til det yderste. Der vil således blive brug for enorme investeringer i industrien, men det er ikke noget, der sker fra den ene dag til den anden. Det vil selv i bedste fald tage langt mere end 5 år at få bygget de nødvendige fabrikker, og det vil belaste vor handelsbalance langt ud over bristepunktet at anskaffe de nødvendige maskiner m. m. Det vil kræve det umulige af et erhvervsliv, der kun får ringe hjælp af skattenedsættelsen, og som får pålagt nye udgifter, som hidtil har været båret af det offentlige. Selv i bedste fald vil der således gå adskillige år, før de nødvendige arbejdspladser er etableret. I den periode vil det offentlige være nødsaget til at betale arbejdsløshedsunderstøttelse til de mange nye arbejdsløse, en udgift i størrelsesordenen 10 mia kr. om året, som der ikke er taget højde for i fremskridtspartiets beregninger.

Fremskridtspartiet antager, at skattelettelsen vil sætte folk i gang med at tjene store penge og dermed øge produktionen, og det henviser ofte til det skattefri år som et eksempel. Det skattefri år duer imidlertid ikke som eksempel af flere grunde. Det skattefri år var nemlig en midlertidig ordning, der netop virkede, fordi den var midlertidig. Det var bare om at udnytte chancen, mens den var der. Det skattefri år tillod ekstrainkomster, uden at disse blev